

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 51/2017-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. januára 2017 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti SLOVHOLDING, a. s., Kpt. Nálepku 4, Želiezovce, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Cb 6/2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti SLOVHOLDING, a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. decembra 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti SLOVHOLDING, a. s., Kpt. Nálepku 4, Želiezovce (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Žilina

(ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Cb 6/2016 (ďalej len „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka je účastníčkou napadnutého konania vedeného okresným súdom o zaplatenie sumy 19 499 € proti Žilinskej univerzite v Žiline (ďalej len „žalovaná“). Žaloba bola okresnému súdu doručená 15. januára 2016. Okresný súd vydal vo veci 22. marca 2016 platobný rozkaz sp. zn. 10 Cb 6/2016 (ďalej len „platobný rozkaz“), ktorým žalovanej uložil zaplatiť sťažovateľke sumu 19 499 € s úrokom z omeškania 8,05 % ročne zo sumy 19 499 € od 26. decembra 2015 do zaplatenia a nahradiť trovy konania v sume 1 169,50 €. Sťažovateľka zdôrazňuje, že od vydania platobného rozkazu okresný súd vo veci nekoná, pričom v napadnutom konaní nebolo ani nariadené pojednávanie.

Sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že vyčerpala opravné prostriedky a proti postupu okresného súdu v napadnutom konaní podala sťažnosť na prietahy v súlade so zákonom č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. V odpovedi na sťažnosť predseda okresného súdu túto vyhodnotil ako nedôvodnú.

Podľa sťažovateľky sa vec, ktorá je v napadnutom konaní prerokúvaná okresným súdom, nevyznačuje právnou a ani faktickou zložitou. Rovnako sťažovateľka ako žalobkyňa postupovala v napadnutom konaní tak, že nespôsobila zbytočné prietahy a na výzvy okresného súdu reagovala v predpísanej lehote. Sťažovateľka žiada, aby v prípade uznania sťažnosti za dôvodnú jej ústavný súd priznal primerané finančné zadost'účinenie v sume 1 799,17 € mesačne od 31. marca 2016 do rozhodnutia, čo „zodpovedá finančnej ujme – strate sťažovateľa rovnej rozdielu medzi ideálnym prípadom, keď by tento mal prístup k finančným prostriedkom z platobného príkazu ako aj zo zaplatenej dane z príjmu právnických osôb, ktorú musel zaplatiť z iných zdrojov a doterajšieho reálneho stavu veci spôsobeného nečinnosťou okresného súdu...“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že jedným z dôvodov pre odmietnutie návrhu na začatie konania (sťažnosti) už pri jeho predbežnom prerokovaní je zistenie, že nespĺňa zákonom predpísané náležitosti. Ústavný súd môže prijať na ďalšie konanie len taký návrh na začatie konania, ktorý obsahuje všetky náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde. Ak ide o sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (ako to je i v prípade sťažovateľky), musí obsahovať jednak všeobecné náležitosti uvedené v § 20 zákona o ústavnom súde, ako aj osobitné náležitosti uvedené predovšetkým v § 50 zákona o ústavnom súde v spojení s požiadavkami na návrh na rozhodnutie (petit) vyplývajúcimi z § 56 zákona o ústavnom súde.

Z § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde vyplýva, že súčasťou návrhu na začatie konania musí byť aj návrh rozhodnutia (petit), ktorého sa navrhovateľ (sťažovateľ) domáha, pričom náležitosti, ktoré by mal obsahovať kvalifikovaný petit sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, možno vyvodiť z § 56 zákona o ústavnom súde. Vo vzťahu k petitu ústavný súd poukazuje aj na § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s požiadavkami vyplývajúcimi z § 56 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

V nadväznosti na uvedené ústavný súd v prvom rade konštatuje, že sťažnosť sťažovateľky neobsahuje všetky zákonom ustanovené náležitosti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, keďže jej chýba jednoznačný a zrozumiteľný návrh na rozhodnutie (petit) zodpovedajúci požiadavkám vyvoditeľným z § 56 zákona o ústavnom súde, ktorý je v zmysle § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde taktiež obligatórnou náležitosťou sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Pri rigoróznom prístupe ústavného súdu by už označené nedostatky boli dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí. Uprednostňujúc materiálny prístup k ochrane ústavnosti, však ústavný súd napriek uvedeným nedostatkom preskúmal sťažnosť aj z hľadiska toho, či existujú aj iné dôvody vyplývajúce z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Z obsahu sťažnosti možno vyvodiť, že sťažovateľka sa ňou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tiež vyplýva, že k úlohám ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažností je aj preskúmanie, či nie sú zjavne neopodstatnené. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov...

Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti sťažovateľky konštatuje, že doterajší priebeh napadnutého konania nezakladá dostatočné dôvody na vyslovenie porušenia základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov a naopak, odôvodňuje jej odmietnutie z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Z judikatúry ústavného súdu totiž vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že charakter postupu všeobecného súdu v napadnutom konaní sa nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (pozri napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd, poukazujúc predovšetkým na doterajšiu dĺžku napadnutého konania (v čase rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti predstavuje jeden

rok, pozn.), konštatuje, že v napadnutom konaní ešte zjavne nemohlo dôjsť k takým priet'ahom, ktoré by po prípadnom prijatí s'ťažnosti na ďalšie konanie zakladali reálny dôvod na vyslovenie porušenia základného práva s'ťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd preto s'ťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie s'ťažnosti stratilo opodstatnenie zaoberať sa návrhom s'ťažovateľky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, keďže rozhodovanie o jeho priznaní je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že toto rozhodnutie nebráni s'ťažovateľke obrátiť sa opätovne so s'ťažnosťou na ústavný súd, ak by v budúcnosti dochádzalo v napadnutom konaní k zbytočným priet'ahom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. januára 2017